

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2014 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa H. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda H. B. kwotę 16.000 zł (szesnaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 18 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,

II. ustala iż strona pozwana (...) S.A. w W. będzie ponosiła odpowiedzialność za skutki wypadku któremu uległ powód 3 września 2012 r. mogące wyniknąć w przyszłości,

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda H. B. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów opłaty sądowej, kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 34 zł (trzydzieści cztery złote) tytułem kosztów opłat skarbowych od pełnomocnictw oraz kwotę 400 zł (czterysta złotych) tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa –Kasa Sądu Rejonowego w Nysie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 365,68 zł (trzysta sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem wynagrodzenia biegłego oraz kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem brakującej opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Powód H. B. w pozwie złożonym w tutejszym Sądzie w dniu 6 lutego 2013 r. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 3 września 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległ w dniu 3 września 2012 r. oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w postaci uiszczonej opłaty od pozwu, poniesionych wydatków oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 3 września 2012 r. miało miejsce zdarzenie komunikacyjne, w wyniku którego powód został poszkodowany. Odpowiedzialność za zdarzenie przejął ubezpieczyciel pojazdu sprawcy

tj. strona pozwana. W wyniku wypadku powód doznał poważnych obrażeń ciała w postaci skrzywienia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa. Po wypadku powód przeszedł leczenie w Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej w Przychodni (...) w N., a także u lekarza neurologa. Następnie powód został poddany rehabilitacji.

Na skutek wypadku powód do dnia dzisiejszego nie powrócił do pełnej sprawności fizycznej. Nadal odczuwa silne bóle kręgosłupa szyjnego, a dolegliwości te utrudniają mu normalne, codzienne funkcjonowanie. Wykonywanie ruchów głową powoduje przeszywający i dotkliwy ból w kręgosłupie. Ponadto powód zmuszony jest do zażywania silnych leków przeciwbólowych, co wpływa osłabiająco na jego kondycję psychofizyczną.

W związku ze złym stanem fizycznym pogorszeniu uległa kondycja psychiczna powoda. Od dnia wypadku stał się osobą nerwową, zmęczoną, boi się poruszać wszelkimi środkami transportu.

Po zgłoszeniu szkody przez pełnomocnika powoda w dniu 14 listopada 2012 r. strona pozwana decyzją z dnia 19 grudnia 2012 r. przyznała powodowi kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 27 grudnia 2012 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty dalszego zadośćuczynienia z tytułu zdarzenia z dnia 3 września 2012 r. Żądanie zadośćuczynienia powód oparł na przepisach art. 445 § 1 k.c. wskazując, że przyznana mu suma zadośćuczynienia jest niewspółmiernie niska do szkody doznanej przez powoda. Powód zażądał odsetek od zadośćuczynienia od dnia 18 grudnia 2012 r. tj. od dnia następnego po dniu, w którym upłynął 30-dniowy termin od dnia, w którym pozwana otrzymała informację o wystąpieniu przez powoda z roszczeniami. Żądanie w zakresie odsetek oparł na przepisach art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. i art. 14 § 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 marca 2013 r. (k. 29-30) strona (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podniosła, iż dotychczas wypłacone zadośćuczynienie jest adekwatne do rozmiaru szkody poniesionej przez powoda. Strona pozwana wskazała, że lekarz orzecznik J. R., ustalił, że powód w wyniku zdarzenia z dnia 03.09.2012 r. doznał 2% uszczerbku na zdrowiu. Dalej stwierdziła, że ustalając wysokość zadośćuczynienia przyznanego powodowi uwzględniła takie czynniki jak: rozmiar uszczerbku na zdrowiu, długotrwałość procesu leczenia i rehabilitacji, zakres dolegliwości bólowych, wiek poszkodowanego, wpływ doznanych obrażeń na zdolność do wykonywania pracy, ograniczenia w życiu codziennym i inne.

W piśmie procesowym z dnia 4 grudnia 2013 r. (k. 88-90) powód rozszerzył powództwo o dalszą kwotę 10.000 zł tj. domagał się zasądzenia od pozwanej w sumie kwoty 16.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 grudnia 2012 r.

Swoje stanowisko uzasadnił tym, że biegły w związku z wypadkiem z dnia 3 września 2012 r. ustalił u niego 10 % uszczerbku na zdrowiu. Podkreślił, że po wypadku przez okres 1 miesiąca nosił kołnierz ortopedyczny, dwa miesiące przebywał na zwolnieniu lekarskim, do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości, odczuwa drętwienie lewej ręki, leczy się w poradniach specjalistycznych, odczuwa lęk przed uczestniczeniem w ruchu ulicznym.

W piśmie procesowym z dnia 4 marca 2014 r.(k. 113) strona pozwana podtrzymała stanowisko co do oddalenia powództwa, także w zakresie rozszerzonym w piśmie procesowym z dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 września 2012 r. około godziny 13.30 powód H. B. wracał samochodem O. (...) z O. do N.. W miejscowości N. pozwany zatrzymał się przed przejściem dla pieszych, stając za poprzedzającym go samochodem. Wtedy w tył jego samochodu uderzyła H. (...) nr rej. (...). Kierującym i właścicielem pojazdu, który wjechał w tył samochodu powoda był

J. Ś. posiadający polisę ubezpieczenia OC u strony pozwanej. J. Ś. za spowodowanie kolizji został ukarany mandatem karnym w wysokości 500 zł.

Uderzenie samochodu H. w samochód powoda było silne. W momencie uderzenia powód uderzył głową do przodu, a następnie odrzuciło mu głowę do tyłu. Poduszka powietrzna w samochodzie powoda nie otworzyła się. Pas, którym powód był zapięty naciągnął się. Bezpośrednio po zdarzeniu powód nie został zabrany do szpitala przez karetkę pogotowia, która przyjechała na miejsce zdarzenia. Po wypadku powód odczuwał ból w odcinku szyjnym kręgosłupa, miał także problemy z obracaniem głową. W związku z powyższym następnego dnia po wypadku powód zgłosił się do Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej. Tam zlecono zastosowanie kołnierza ortopedycznego na okres 4 tygodni oraz leczenie farmakologiczne.

Dowód: notatka urzędowa Policji o wypadku drogowym k. 8-9 oraz w aktach szkody na płycie CD k. 39a; przesłuchanie powoda H. B. k. 54 – 55.

W trakcie konsultacji lekarskich w przychodni ortopedycznej stwierdzono u powoda skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Powód przez 4 tygodnie musiał nosić kołnierze ortopedyczne i zażywał leki przeciwbólowe. Powód przebywał 3 miesiące na zwolnieniu lekarskim. Lekarz ortopeda skierował też powoda na fizjoterapię. Powód korzystał z 10 zabiegów tj. magnetronic. W związku z dolegliwościami powód został skierowany na badanie (...) kręgosłupa.

Pomimo zakończonego leczenia powód nadal uskarża się na dolegliwości związane z bólem kręgosłupa podczas schylania się lub próby podniesienia czegoś, a także podczas obracania głową. Powoduje to dyskomfort i utrudnia czynności życia codziennego. Dodatkowo powód uskarża się na drętwienie lewej ręki. Po wypadku powód stał się osobą nerwową, zmęczoną, osłabioną; unika poruszania się środkami transportu, gdyż to powoduje u niego lęk. Pozwany wrócił do pracy zawodowej, pracuje w kotłowni.

Dowód: przesłuchanie powoda H. B. k. 54 – 55; historia choroby powoda z Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej ZOZ w N. k. 10 –14 oraz w aktach szkody na płycie CD k. 39a; zwolnienie chorobowe z dnia 04.09.2012 r. k. 15 oraz w aktach szkody na płycie CD k. 39a.

Po zdarzeniu z dnia 3 września 2012 r. powód H. B. leczył się w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej, nosił przez 4 tygodnie kołnierze ortopedyczne. Przez 3 miesiące przebywał na zwolnieniu lekarskim. W okresie od 21.01.2013 r. do 01.02.2013 r. pobierał zabiegi w gabinecie rehabilitacyjnym. Odczuwał bóle lewej połowy ciała. Z powodu dolegliwości bólowych skierowany został na badanie (...) kręgosłupa, które wykazało zmiany zwyrodnieniowe z wielopoziomą dyskopatią z wyrostkami kostnymi oraz wypuklinę (...). Powrócił do pracy zawodowej w kotłowni. Obecnie odczuwa stale drętwienie bocznej powierzchni przedramienia w tym palca V lewej dłoni.

W wyniku zdarzenia z dnia 3 września 2012 r. powód doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego. W wyniku przebytego urazu skrętnego kręgosłupa powstało istotne ograniczenie zakresu ruchomości kręgosłupa szyjnego, zespół bólowy więzadłowy ze wzmożonym, obronnym napięciem przykręgosłupowym oraz subiektywny zespół bólowy korzeniowy. Tego rodzaju zmiany o charakterze utrwalonym mają wpływ na dalsze funkcjonowanie organizmu. Istniejące u poszkodowanego zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego wykazane w badaniu (...) ulegną nasileniu, co spowoduje narastanie dolegliwości bólowych. Poszkodowany wymaga dalszego leczenia w tym usprawniania, postępowania fizjoterapeutycznego w celu zmniejszenia dolegliwości bólowych oraz opóźnienia narastania dalszych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i okresowego zażywania leków o charakterze przeciwbólowym.

Przebyty w wyniku zdarzenia z dnia 3 września 2012 r. uraz skrętny kręgosłupa spowodował 10 % uszczerbek na zdrowiu powoda. Uszczerbek ten ma charakter trwały i nie ulegnie w przyszłości zmianie.

Aktualnie powód odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa, ograniczenie ruchomości oraz bóle promieniujące do lewej kończyny górnej i wymaga dalszego diagnozowania i leczenia, a rokowanie co do zdrowia powoda w zakresie odcinka szyjnego nie jest pomyślne. Następstwa wypadku mają charakter trwały i mogą spowodować w przyszłości przyspieszenie narastania zmian zwyrodnieniowych w stopniu odbiegającym od osób w podobnym wieku,

wykonujących podobny zawód i mających podobne upodobania sportowo - rekreacyjne. Powód ma ograniczoną możliwość aktywności ruchowej o charakterze rekreacyjnym, możliwość prowadzenia samochodu, ze względu na ograniczenia ruchomości kręgosłupa w odcinku szyjnym. Dolegliwości powoda po wypadku miały znaczny charakter, były dokuczliwe i wymagały unieruchomienia kręgosłupa i stosowania leków przeciwbólowych. Powód po wypadku nie wymagał jednak pomocy osób trzecich. Ogół dolegliwości natury ortopedycznej ma charakter trwały i tym samym w tym aspekcie powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia biegłego ortopedy M. C. z 20.09.2013 r. k. 63 – 66 wraz z opinią uzupełniającą z dnia 22.01.2014 r. k. 103-105.

Pismem z dnia 14 listopada 2012 r. pełnomocnik powoda dokonał zgłoszenia szkody doznanej przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 3 września 2012 r. do strony pozwanej. W zgłoszeniu tym powód domagał się wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł. Zgłoszenie to wpłynęło do strony pozwanej dnia 21 listopada 2012 r. Po zgłoszeniu szkody przez powoda strona pozwana wezwała powoda do przedłożenia dokumentacji z leczenia. Powód H. B. przedłożył stronie pozwanej dokumentację medyczną z leczenia w Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej w N.. Pismem z dnia 28 listopada 2012 r. (...) .U. S.A. potwierdziło przyjęcie szkody. W dniu 30 listopada 2012 r. strona pozwana ustaliła trwały uszczerbek na zdrowiu powoda związany ze zdarzeniem z dnia 3 września 2012 r. na poziomie 2 %.

Następnie strona pozwana decyzją z dnia 19 grudnia 2012 r. przyznała powodowi kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 27 grudnia 2012 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty dalszego zadośćuczynienia z tytułu zdarzenia z dnia 3 września 2012 r. w kwocie 28.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności tj. 30 dni od zgłoszenia szkody do dnia zapłaty, w terminie 7 dni od doręczenia wezwania.

Dowód: zgłoszenie szkody przez powoda wraz z potwierdzeniem nadania k. 16 – 19 oraz w aktach szkody na płycie CD k. 39a; pismo (...) .U. S.A. z dnia 28.11.2012 r. k. 20 – 21; opinia konsultanta medycznego z dnia 30.11.2012 r. k. 32; przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 22 – 24, korespondencja między stronami w aktach szkody na płycie CD k. 39a.

W tym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo H. B. zasługiwało na uwzględnienie w całości, uwzględniając rozszerzenie powództwa tj. do kwoty łącznej 16.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz co do odpowiedzialności za skutki wypadku mogące wyniknąć w przyszłości.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez powoda w postaci: notatki urzędowej policji, historii choroby powoda z Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej w N., zwolnienia lekarskiego, pism strony pozwanej i pełnomocnika powoda oraz dokumentach znajdujących się w aktach szkody dostarczonych przez stronę pozwaną na płycie CD. Autentyczność i wiarygodność żadnego z tych dokumentów nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Podstawą ustaleń faktycznych były także opinie biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowo - ortopedycznej i rehabilitacji medycznej dr nauk medycznych M. C.. Opinie te są stanowcze i konsekwentne. Strona pozwana wносиła zastrzeżenia do pierwszej opinii, a biegły odniósł się do tych zastrzeżeń i wyjaśnił wyczerpująco wszelkie wątpliwości w opinii uzupełniającej. Nadto Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przesłuchanie powoda, przy czym zeznania te Sąd uznał prawie w całości za wiarygodne, w szczególności w kwestii opisu zdarzenia i przebiegu leczenia, jednakże nie podzielił ich w części co do zakresu odczuwanych dolegliwości bólowych i cierpień, jakich powód doznał w następstwie odniesionych obrażeń na skutek wypadku opierając się w tym zakresie w przeważającej mierze na opiniach biegłego. Odnośnie dolegliwości bólowych należy mieć na względzie to, że ból jest indywidualnie odczuwany przez każdego człowieka i stopień jego nasilenia mógł zostać ustalony jedynie na podstawie przesłuchania powoda, to jednak kierując się zasadami doświadczenia życiowego przy ustaleniu zakresu występowania tego typu dolegliwości należało uwzględnić wyrażone w tym temacie opinie niezależnego biegłego

sądowego mającego doświadczenie empiryczne z tego typu przypadkami i mogącego w sposób przybliżony określić okres ich występowania oraz intensywność.

Należy zwrócić uwagę również na to, że stan faktyczny w sprawie miał charakter bezsporny co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego, w wyniku którego powód odniósł obrażenia oraz charakteru i zakresu tych obrażeń. Strona pozwana wносиła zastrzeżenia co do ustaleń poczynionych przez biegłego w opinii, w zakresie potencjalnych skutków zdarzenia dla stanu zdrowia powoda w przyszłości, wskazując że zaistniałe u powoda dolegliwości bólowe jak i ograniczenie ruchomości kręgosłupa mogły mieć charakter samoistny, a nie musiały być związane z zaistniałym zdarzeniem. Sąd jednak nie podzielił zarzutów strony pozwanej po zapoznaniu się z uzupełniającą opinią biegłego rozstrzygającą wątpliwości.

Strona pozwana kwestionowała także wysokość żadanego przez powoda zadośćuczynienia i wносиła o oddalenie powództwa.

Przechodząc do rozważań prawnych, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że strona pozwana odpowiada za skutki wypadku na zasadzie umowy ubezpieczenia OC zawartej ze sprawcą wypadku. Najpierw należy ustalić zakres odpowiedzialności sprawcy wypadku, a następnie zasady odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. W judykaturze i doktrynie utrwalil się pogląd, że przy zderzeniu pojazdów należy stosować art. 436 § 2 k.c. (por. wyrok SN z 19 września 1967 r., OSPiKA 1968, z. 9, poz. 201, z głosą aprobującą A. Rembielińskiego; wyrok SN z 17 grudnia 1984 r., IV CR 509/84, OSN 1985, nr 9, poz. 138; W. Czachórski (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 629-630; W. Dubis (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, art. 435, nb 11 i art. 436, nb 32; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2005, art. 436, nb 3).

Z kolei przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z własnej winy wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przesłankami tej odpowiedzialności są szkoda, czyn sprawcy noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tymże czynem a szkodą.

Komentowany przepis stanowi, że sprawca ponosi odpowiedzialność deliktową na zasadzie winy. Ustawodawca nie definiuje pojęcia winy. W judykaturze i piśmiennictwie, pod wpływem prawa francuskiego, upowszechnil się pogląd wskazujący na dwa elementy winy: obiektywny i subiektywny (albo ujmujący winę w znaczeniu obiektywnym i subiektywnym). Obiektywny wyraża się w uznaniu za zawinione zachowań niezgodnych z przepisami prawa lub określonymi regułami etycznymi. Natomiast składnik subiektywny wyraża się w uznaniu za zawinione zachowań rozmyślnie wyrządzających szkodę oraz niedbalstwa.

W niniejszej sprawie powód doznał urazu na skutek niezachowania zasad ostrożności przez J. Ś. i naruszenia przez niego zasad ruchu drogowego poprzez niezachowanie bezpiecznej odległości względem poprzedzającego go pojazdu i spowodowanie przez to kolizji z pojazdem, którego powód był kierowcą. Tym samym sprawca wypadku popełnil ze swej winy czyn sprzeczny z prawem (bezprawny). Fakt ten był bezsporny między stronami. Sprawca uznał swoją odpowiedzialność za spowodowanie kolizji przyjmując mandat karny.

Jeśli idzie o drugą przesłankę, czyli szkodę, to należy zauważyć, iż pojęcie szkody nie jest zdefiniowane w k.c. Na tle całokształtu przepisów kodeksu cywilnego przyjmuje się, że szkodą w ścisłym tego słowa znaczeniu jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku wskutek pewnego zdarzenia. Natomiast „krzywda” jest wynikiem naruszenia dobra osobistego, naruszenia czci, obrażeń ciała, itp. Jeżeli takie naruszenie nie oddziałuje ujemnie na sferę majątkową – jest tylko „krzywda” (szkodą niematerialną). Według art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje „straty, które poszkodowany poniósł” (damnum emergens) oraz „korzyści, które mógłby osiągnąć,

gdyby mu szkody nie wyrządzono”(lucrum cessans) – por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996 r., III CZP 2/96, opublikowanej w OSNC 1996/6/79.

Przepis art. 444 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Rozstrój zdrowia polega na wywołaniu dysfunkcji organizmu człowieka przez doprowadzenie do zakłócenia funkcjonowania jego poszczególnych układów i systemów.

Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszelkie niezbędne i celowe wydatki. W szczególności będą to koszty leczenia.

Dodatkowo zauważyć należy, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005r., sygn. akt I CK 7/05, LEX 153254, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX 52766 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1965r., I Pr 203/65, OSPiKA 1966 nr 4, poz. 92).

Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/07, LEX nr 369691, Biul. SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95), w tym: charakter doznanych obrażeń w postaci skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz towarzyszących temu urazowi dolegliwości bólowych i ograniczenia ruchomości kręgosłupa a także trwałość takiego urazu. Nie ulega wątpliwości w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym zwłaszcza opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii powołanego w sprawie, iż uraz doznany w wyniku zdarzenia z dnia 3 września 2012 r. spowodował u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10 %. Biegły w swojej opinii stwierdził że powód doznał obrażeń ciała skutkujących: skrzywieniem kręgosłupa szyjnego z istotnym ograniczeniem jego ruchomości, zespołem bólowym więzadłowym ze wzmożonym, obronnym napięciem mięśni przykręgosłupowych oraz subiektywnym zespołem bólowym korzeniowym.

W związku z przeprowadzonym postępowaniem likwidacyjnym strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 2.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Jak wyżej wskazano wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, kraju, w którym mieszka poszkodowany. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie.

Powód żądał zasądzenia od strony pozwanej kwoty 6.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, które to roszczenie rozszerzył w piśmie procesowym z dnia 6 grudnia 2013 r., w którym wniósł o zasądzenie na rzecz powoda dalszej kwoty 10.000,00 zł tj. w sumie 16.000,00 zł.

Warunki przedmiotowej zmiany powództwa określone są w art. 193 k.p.c. Zmiana powództwa może dotyczyć:

- a) żądania;
- b) jego podstawy faktycznej;

c) żądania i podstawy faktycznej.

Zmiana żądania może być jakościowa (np. żądanie zapłaty odszkodowania zamiast wydania rzeczy) lub ilościowa (np. żądanie zapłaty większej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę).

Na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45), którą z dniem 19 kwietnia 2010 r. do art. 193 dodany został § 2¹ (por. jednak art. 4 ust. 1 tej ustawy), ustawodawca jednoznacznie przesądził, że zmiana powództwa nie może być zasadniczo dokonana w formie ustnej na rozprawie, lecz w formie pisma procesowego.

Powód wnosząc o rozszerzenie powództwa, spełnił warunki określone w art. 193 k.p.c. – zmienił żądanie tylko co do jego wysokości przy zachowaniu podstawy faktycznej i prawnej, co nie wpłynęło na zmianę właściwości sądu. Zmiana powództwa została dokonana w formie pisma procesowego, zgodnie z wymogami z art. 193 § 2¹ k.p.c. a także z wymogami z art. 187 k.p.c.

Uwzględniając, iż strona pozwana przyznała powodowi dotychczas kwotę 2.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd przyznał powodowi dalsze zadośćuczynienie w kwocie 16.000,00 zł. Łączna zatem kwota zadośćuczynienia w wysokości 18.000,00 zł jest adekwatna do krzywdy, jakiej powód doznał w wyniku uszczerbku na zdrowiu spowodowanego zdarzeniem drogowym z dnia 3 września 2012 r.

Zdaniem Sądu jest to kwota wyważona, utrzymana w rozsądnych granicach umożliwiających powodowi złagodzenie zaistniałych skutków wypadku.

Podstawą rozstrzygnięcia o odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 3 września 2012 roku jest przepis art. 189 k.p.c., który stanowi, że powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Sąd uwzględnił powództwo o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku mogące wystąpić w przyszłości, bowiem jak wynika z opinii biegłego wydanych w niniejszej sprawie obrażenia odniesione przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia mają charakter trwałe i mogą spowodować w przyszłości przyspieszenie narastania zmian zwyrodnieniowych w stopniu odbiegającym od osób w podobnym wieku, wykonujących podobny zawód i mających podobne upodobania sportowo - rekreacyjne. Tym samym zaistniała obiektywna podstawa do ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki przedmiotowego wypadku mogące powstać w przyszłości.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c. Stanowi on, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Dodatkowo przepis art. 482 § 1 k.c. stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Poza tym przepis art. 14 ust 1 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania

zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia 16.000 zł od dnia 18 grudnia 2012 roku tj. niewątpliwie od daty przypadającej po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc. Sąd zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu dokonał zasądzenia kosztów od strony przegrywającej postępowanie, która obowiązana jest zwrócić swojemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Poniesione przez powoda koszty to: koszt opłaty sądowej - 300 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (obliczony od pierwotnej wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. - w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu -Dz.U.2013.490 j.t.), koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictw w kwocie 34 zł, koszty wynagrodzenia biegłego w kwocie 400 zł. Łącznie koszty poniesione przez powoda wyniosły 1.934,00 zł. Od strony pozwanej na rzecz powoda zasądzono więc kwotę 1.934,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie o kosztach sądowych znajduje też uzasadnienie w treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 05.167.1398 ze zm.) stanowiącym, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z powyższym nakazano ściągnąć od strony pozwanej jako przegrywającej na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Nysie) kwotę 365,68 zł tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 500,00 zł tytułem brakującej opłaty sądowej.